

Jack Hight

Arend

Boek I van de Saladin-trilogie

Karakter Uitgevers B.V.

HOOFDSTUK I

Baalbek, maart 1148

Yoessoef zat op zijn paard. Er zaten rode vlekken op zijn bruine gezicht en zwaar hijgend probeerde hij weer op adem te komen. Hij had weer eens een aanval. Dan was het of de duivel zelf op zijn borstkas drukte en alle lucht uit zijn longen perste. En hoe sneller hij ademhaalde, hoe minder lucht hij kreeg. Zijn paard was na de laatste sprint alweer bijgekomen en knabbelde aan een paar grassprietten die op de een of andere manier wisten te overleven op het stoffige poloveld. Aan de andere kant van het veld speelden twee teams van twaalf jongens verder zonder hem. De hoeven van hun paarden wierpen grote stofwolken op terwijl ze bij de *kura* probeerden te komen, een bal van wilgenwortels. De jongens zwaaiden hun lange *mallets* hoog door de lucht in hun pogingen de *kura* te raken en hem in het doel te schieten, dat bestond uit twee half ingestorte Romeinse zuilen, de restanten van een reeds lang verdwenen bouwwerk. Honderd meter verderop rezen de dikke stadsmuren op van Baalbek, waarachter tientallen crèmekleurige zandstenen huizen rond een oude Romeinse tempel stonden, die zo groot was dat de stad erbij in het niet viel. Hoog boven dit alles verrees de ruige en met sneeuw bedekte top van de berg Tallat al Jawzani.

Yoessoef sloot zijn ogen en rustte uit op de nek van zijn paard. Hij dwong zichzelf rustig adem te halen. Hij probeerde niet te luisteren naar de kreten van de andere jongens en concentreerde zich op zijn snelle hartslag en de zoete, muskusachtige geur die opsteeg uit de manen van zijn paard. Geleidelijk kwam zijn ademhaling tot rust en werd zijn hartslag weer normaal.

‘Yoessoef!’ Yoessoef schoot met wijd open ogen overeind. De *kura* rolde stuiterend over de ruwe grond in zijn richting en een van zijn teamgenoten had hem gewaarschuwd. Toeran, de oudere halfbroer en tegenspeler van Yoessoef, had zich losgemaakt uit de mêlee en storm-

de achter de bal aan. Toeran was lang en zwaar, terwijl Yoessoef klein en mager was. Toeran was al twaalf en daarmee twee jaar ouder dan Yoessoef. Op zijn bovenlip waren de eerste snorharen al te zien. Zijn paard was groter en sneller, maar Yoessoef was dichterbij de bal. Hij zou er als eerste bij zijn.

Yoessoef tikte met de teugels en gaf zijn paard de sporen zodat het wegschoot in galop. Hij keek strak naar de kura en zwaaide zijn mallet hoog in de lucht. Hij zwaaide hem juist weer naar beneden om de bal te raken toen hij, vlak voor de hamer met de bal in contact kwam, een harde klap tegen zijn zij voelde. Toeran had het heft van zijn mallet tussen Yoessoefs ribben gestoken. Yoessoef verloor zijn evenwicht, moest zijn mallet loslaten en stortte uit het zadel. Op het moment dat hij de grond raakte, rolde hij door om de klap op te vangen, zoals hij had geleerd. Hij ging rechtop zitten en zag nog net hoe Toeran de kura in het andere doel schoot, dat ook uit twee hoge Romeinse zuilen bestond. Toeran juichte. Yoessoef kwam langzaam overeind, met een hand op zijn ribben. Hij sleepte zijn mallet achter zich aan en sjokte terug naar zijn paard, dat vijftig meter verderop nog wat gras had gevonden. Hij had nog maar een paar stappen gezet toen Toeran hem op hoge snelheid bijna omver reed. Toeran pakte Yoessoefs paard bij de teugels en bracht het naar hem terug.

‘Je moet wat beter oppassen, broertje,’ zei Toeran grijnzend terwijl hij Yoessoef de teugels gaf. ‘Een echte krijger blijft altijd bij zijn paard.’

‘Een echte krijger strijdt op een eervolle manier,’ mompelde Yoessoef toen hij weer in het zadel klom.

‘Wat zei je daar?’ vroeg Toeran, waarbij hij dreigend zijn mallet ophief. Zijn ogen hadden een gevaarlijke glans. Yoessoef vroeg zich af of hij weer hasjiesj had gerookt.

‘Niets.’

‘Weet je dat wel zeker, broertje?’ Yoessoef knikte. ‘Goed zo.’ Toeran reed in galop terug naar het middenveld, waar de andere jongens stonden te wachten. Yoessoef kwam achter hem aan.

‘Ik heb een idee!’ riep Toeran. Hij wees naar de bergen, in het oosten achter de stad. ‘We spelen door tot de zon achter de Tallat al Jawzani verdwijnt. De verliezers moeten de paarden van de winnaars verzorgen en de stallen uitmesten.’ De jongens in het team van Toeran, die allemaal ouder waren, juichten.

‘Dat is niet eerlijk!’ riep Selim, het jongere broertje van Yoessoef. Selim was pas acht jaar en was een perfecte combinatie van zijn twee oudere broers. Hij was lang, net als Toeran, maar slank en pezig als Yoessoef. ‘Jullie staan nu al twee punten voor.’ Selim schudde zijn hoofd en maakte aanstalten om weg te gaan.

‘Goed dan,’ riep Toeran hem na. ‘Wie het volgende doelpunt maakt, is de winnaar.’ Selim keerde zich om naar de anderen. ‘Maar de verliezers moeten een week lang de paarden van de winnaars verzorgen.’

Selim schudde weer zijn hoofd en stond op het punt wat te zeggen, maar Yoessoef was hem voor. ‘Dat is goed.’

De andere jongens in Yoessoefs team keken hem met grote ogen aan. Ze waren boos en verrast. Ze waren allemaal ouder dan Yoessoef, en allemaal Turken. Ze behoorden tot de militaire elite die de scepter zwaaide over de plaatselijke Arabieren. Twee jaar geleden, toen zijn vader nog gouverneur van Baalbek was, zouden de andere jongens Yoessoef nog hebben moeten gehoorzamen. Maar na de verovering van Baalbek door de emir van Damascus was Yoessoefs vader uit zijn functie gezet en hadden de jongens geen respect meer voor Yoessoef. Wanneer zijn familie van Damascus hierheen trok om wat er restte van hun landerijen te inspecteren, werd Yoessoef als een gewone Koerd beschouwd, een buitenstaander. De andere jongens luisterden naar Toeran omdat ze bang voor hem waren, maar voor Yoessoef was niemand bang.

‘Wacht!’ riep Haitham. Hij was de oudste jongen in Yoessoefs team, en lang en donker. Hij reed naar Yoessoef en greep hem zo hard bij de arm dat het pijn deed. ‘Wat doe je nou?’ siste hij. ‘We hebben nog nooit van ze gewonnen.’

De zoon van de plaatselijke emir, Khaldoen, legde een hand op Haithams schouder. ‘Rustig, Haitham.’ Hij wees naar de zon die als een grote, rode koperen schijf vlak boven de Tallat al Jawzani hing. ‘We hoeven maar eventjes vol te houden voor gelijkspel.’

Yoessoef schudde zijn hoofd. ‘Nee, we hebben nog maar heel eventjes om te winnen.’

Khaldoen grinnikte. ‘Jij valt best mee, voor een Koerd.’ Tegen Toeran zij hij: ‘We nemen de uitdaging aan.’

Toeran grijnsde. ‘Laten we dan snel beginnen.’ Hij hief zijn mallet hoog in de lucht en sloeg hem met een grote zwaai en een harde klap

tegen de kura, die stuiterend in de richting van de verweerde zuilen op Yoessoefs helft vloog. Iedereen schoot er meteen op af en dromde samen rond de bal. Yoessoef en Selim hielden zich afzijdig van het gedrang en reden rondjes om hun eigen doel te verdedigen. Zij hadden liever wat ruimte om zich heen, zodat hun ruiterkunsten beter tot hun recht kwamen. De andere jongens zeiden spottend dat Yoessoef bang was omdat hij zich niet in de mêlee rond de bal stortte. Ze zeiden dat hij niet dapper genoeg was, maar dat kon Yoessoef niets schelen, als hij maar won.

De menigte ruiters stormde heen en weer over het veld, dan weer dicht bij Yoessoef en het doel dat hij bewaakte, dan weer verder weg. Door de stofwolken die de paarden opwierpen kon niemand precies zien wat er gebeurde, maar duidelijk was wel dat Toeran de wedstrijd domineerde. Omdat hij de grootste was, kon hij anderen wegduwen en bij de bal komen. Yoessoef keek over de spelers heen naar de berg achter Baalbek. De zon raakte nu precies de top. De schaduwen over de stad werden langer en slokten de Romeinse tempel en de huizen eromheen op. De wedstrijd was bijna voorbij. Als hij wilde winnen, moest hij snel zijn.

Yoessoef richtte zijn aandacht net op tijd weer op de bal. Hij zag dat Toeran er te midden van de andere ruiters in slaagde de bal naar het doel links van Toeran te slaan. Yoessoef reageerde puur instinctief. Hij wendde zijn paard door met zijn knieën te drukken en schopte het in de flanken om het aan te sporen. Hij was precies op tijd bij de bal en blokkeerde hem met zijn mallet. Toerans overwinningsskreet stierf weg.

'Selim!' riep Yoessoef toen hij met zijn mallet de bal naar rechts sloeg, waar zijn broer reed. De andere jongens gingen allemaal achter de kura aan, maar Yoessoef reed naar de rechterflank van de meute. De bal bereikte Selim, die hem dwars over het veld en langs de andere ruiters naar Yoessoef sloeg, die daar als enige stond. De andere jongens keerden hun paarden, maar ze waren te laat. Er stond niemand tussen Yoessoef en het doel.

Yoessoef sloeg de kura over het veld en galoppeerde erachteraan. Hij was halverwege toen hij de bal bereikte. Zonder af te remmen sloeg hij hem met een grote zwaai en een harde klap in de richting van het doel. De achtervolgers lagen allemaal nog ver achter, behalve

Toeran. Hij was uitgelopen op de groep en haalde Yoessoef snel in. Er was iets vreemds aan de manier waarop hij reed. Hij hield zijn mallet op een merkwaardige manier vast en zijn blik was niet gericht op de kura, maar op Yoessoef. Yoessoef voelde een huivering van angst over zijn rug gaan toen hij zich realiseerde dat Toeran het op hem had gemunt.

Yoessoef was bijna bij de bal, maar hij kon het hoeftgetrappel van Toerans paard al horen. Hij trok zijn blik los van de kura en concentreerde zich op de mallet van Toeran. Zijn timing moest perfect zijn. Yoessoef hief zijn mallet op alsof hij tegen de kura wilde slaan, maar tegelijkertijd liet hij met zijn linkerhand de teugels los, greep de manen van zijn paard en haalde zijn linkervoet uit de stijgbeugel.

Toeran kwam steeds dichterbij. Even later kwam zijn mallet in beweging, met Yoessoefs hoofd als doelwit. Yoessoef liet zijn eigen mallet vallen en dook naar rechts. Hij slingerde zichzelf uit het zadel, maar bleef met één voet in de stijgbeugel hangen terwijl hij zich vasthield aan de manen van zijn paard. Toerans mallet kwam met een harde klap op het zadel. Yoessoef greep hem vast en trok zo hard als hij kon. Toeran was uit balans omdat hij Yoessoef had gemist. Hij liet de mallet los, maar hij was te laat. 'Ah!' riep hij terwijl hij uit het zadel gleed en te midden van een grote stofwolk op de grond viel.

Yoessoef slingerde zich weer overeind en liet zijn paard naast de kura tot stilstand komen. Hij keek achterom, langs de plek waar Toeran op de grond lag. De zon was nu bijna helemaal achter de berg weggezonden en wierp lange schaduwen over het speelveld. Yoessoef nam de mallet van Toeran en sloeg de kura met een harde klap het doel in.

'*Subhan'allah!*' riep hij. Halleluja! Ze hadden gewonnen. Yoessoef liet de mallet vallen en stak met een brede grijns op zijn gezicht zijn armen omhoog. Hij keerde zijn paard om zich door zijn teamgenoten te laten feliciteren, maar plotseling werd hij van achteren gegrepen en van zijn paard gesleurd. Hij landde met een harde klap op de grond en stootte zijn hoofd. Nog duizelig kwam hij overeind en het eerste wat hij zag was Toeran, die rood aangelopen en met gebalde vuisten tegenover hem stond.

'Valsspeler! Je hebt mijn mallet gepakt. Dat is tegen de regels!'

'En jij probeerde mij te slaan!' verdedigde Yoessoef zich.

‘Hoe waag je het mij te beschuldigen,’ gromde Toeran. Hij gaf Yoessoef zo’n harde duw dat die bijna naar achteren viel. ‘Jij speelde vals!’

De anderen waren er nu ook bij. Ze zaten nog op hun paarden en stonden in een cirkel rond Yoessoef en Toeran. ‘Laat hem met rust, Toeran!’ riep Khaldoen.

‘Maar hij speelde vals! Hij greep mijn mallet. Anders hadden we gewonnen.’

‘Prima,’ zei Khaldoen. ‘Dan verklaren we het doelpunt ongeldig. Niemand wint of verliest. Ben je nu tevreden?’

‘Ik ben pas tevreden als deze valsspeler voor mijn paard zorgt en z’n stal uitmest.’ Toeran keek naar de anderen in de cirkel. ‘En hetzelfde voor jullie doet.’

Er heerste nu een gespannen stilte en iedereen keek naar Yoessoef. ‘Ik heb niets verkeerd gedaan,’ zei hij kalm.

Toeran stak zijn kin naar voren en klikte met zijn tong om te laten merken dat hij het er niet mee eens was. ‘Je liegt, broertje.’ Hij kwam zo dichtbij staan dat Yoessoef de hete adem van zijn broer op zijn gezicht voelde. ‘Geef het toe. Jij hebt aan mijn mallet getrokken. Anders was ik nooit gevallen.’

Yoessoef keek naar de andere jongens en vervolgens weer naar Toeran. Ze keken elkaar recht in de ogen. ‘Op het slagveld gebeuren wel ergere dingen dan dat iemand je mallet pakt, Toeran. Een echte krijger blijft altijd bij zijn paard.’

Yoessoef was nog maar nauwelijks uitgesproken of Toerans vuist schoot naar voren en raakte hem recht in het gezicht. Hij zag witte vlekken voor zijn ogen. Yoessoef merkte opeens dat hij op de grond zat. Bloed stroomde uit zijn neus. Toeran stond over hem heen gebogen, nog steeds met gebalde vuisten en ontblote tanden. ‘O, wat ben je toch altijd slim, hè broertje?’ sneerde hij. ‘Voel je je nu nog steeds zo slim?’

Yoessoef voelde dat de andere jongens naar hem keken. Hij begon het weer benauwd te krijgen en probeerde het bekende paniekgevoel te onderdrukken. Langzaam klauterde hij overeind, maar hij stond nog maar nauwelijks of Toeran gaf hem een stomp in z’n maag waardoor hij dubbelklapte. Yoessoef hapte nu naar lucht. Hij kon nauwelijks ademhalen.

‘Zo is het welletjes, Toeran!’ riep Khaldoen.

‘Bemoei je er niet mee!’ snauwde Toeran. ‘Dit is iets tussen mij en mijn broer. Ik moet hem een lesje leren.’

Yoessoef kwam langzaam overeind terwijl hij met zijn hand langs zijn neus veegde. Hij zat vol bloed. Zijn borst ging heftig op en neer en hij hapte naar adem, maar er was geen redden meer aan. Hij had weer een aanval. Toch slaagde hij erin overeind te blijven en Toeran in de ogen te kijken. Toeran gaf hem weer een stomp, nu op zijn kaak. Yoessoef struikelde maar bleef koppig op twee benen staan. Hij zette zich schrap voor de volgende klap, maar die kwam niet. Toeran had zich omgedraaid. Net als de andere jongens keek hij naar een ruiter die van de stad naar ze toe reed. Yoessoef herkende de donkere en gedrongen man meteen. Het was Abaan, een van zijn vaders mamlukken, Turkse slaven die als kind werden gekocht en werden opgevoed tot soldaten. De jongens maakten ruimte om de man door te laten.

‘Wat gebeurt hier?’ vroeg Abaan op barse toon toen hij zijn paard bij Yoessoef en Toeran halt liet houden.

‘Hij is gevallen,’ zei Toeran en hij wees naar Yoessoef.

‘Echt waar?’ vroeg Abaan aan Yoessoef. Yoessoef knikte alleen. Als hij Toeran beschuldigde, zou hem nog meer ellende te wachten staan. Bovendien kende hij zijn vader. Hij zou zich weinig van Yoessoefs klachten aantrekken. ‘Goed dan,’ zei Abaan. ‘Jullie moeten onmiddellijk met mij mee terugkomen. Jij ook, Selim.’

Toeran en Yoessoef bestegen hun paarden en reden achter Abaan aan. Toeran kwam vlak naast Yoessoef rijden en fluisterde: ‘We maken dit later wel af, broertje.’

Yoessoef reed door de poort in de zware muur rond zijn huis en kwam in de stoffige voorhof. Voor hem stond het hoofdgebouw, een laag rechthoekig bouwwerk van bruine zandsteen. In de hal met koepel hingen brandende toortsen in houders om de invallende duisternis te verjagen. Yoessoef steeg af en ging met de anderen naar de stallen, die links tegen de muur lagen. Er stonden vier onbekende paarden die hun neuzen diep in de voederbak staken. Yoessoef zag hoe hongerig de paarden waren en trok de conclusie dat ze die dag een lange rit hadden gemaakt. Er was dus bezoek. Maar wie?

Yoessoef draaide zich om en volgde Toeran, Selim en Abaan.

Ze liepen door de koele, met rode tegels beklede hal. Yoessoef keek omhoog, net als altijd. Hoog boven hem was de binnenzijde van de koepel bedekt met blauwe tegels en ingelegd met gouden sterren. Precies onder het hoogste punt van de koepel stond een lage fontein, waaruit het water kabbelend door een kanaaltje in de vloer liep. Yoessoef en de anderen volgden het kanaaltje naar de binnenhof, die het middelpunt van het huis vormde. Langs de muren hingen brandende toortsen, waarvan het licht werd weerspiegeld door een vijver die over de hele lengte van de binnenplaats liep. Naast het spiegelgladde water waren twee mannen druk met elkaar in gesprek. Ze stonden met hun rug naar Yoessoef. De man rechts stond stram en kaarsrecht. Hij was klein en pezig met een door de zon getaande huid en kort haar dat grijs begon te worden. Yoessoef herkende hem onmiddellijk, want het was zijn vader, Najm ad-Din Ajjoeb. De andere man had een warrige bos zwart haar en hoewel hij niet veel langer was dan Yoessoefs vader, was hij veel zwaarder, tegen het dikke aan.

‘Uw zonen zijn er, heer,’ zei Abaan, waarna hij zich terugtrok.

De twee mannen draaiden zich om. Ajjoeb keek boos toen hij Yoessoefs bloedneus en dikke lip zag. De andere man had een rood gezicht met een afzichtelijk litteken over zijn melkwitte rechteroog. Toen hij de jongens zag, verscheen er een gulle lach op zijn gezicht en werden zijn scheefstaande tanden zichtbaar. Het was Yoessoefs oom Shirkoeh.

Yoessoef en Selim renden naar hem toe. Hij sloeg zijn dikke armen om ze heen, tilde ze op en kuste eerst Selim en daarna Yoessoef op beide wangen. ‘*Salaam ‘aleikum*, neefjes van mij,’ bromde Shirkoeh. Vrede zij met jullie.

‘*Wa ‘aleikum as-salaam*, oom,’ antwoordden Yoessoef en Selim, terwijl Shirkoeh ze weer op hun voeten zette.

Shirkoehs lach verdween op slag toen hij goed naar Yoessoef keek. ‘Wat is er met je gezicht gebeurd, jongen? Volgens mij is je neus gebroken.’

‘Een polowedstrijd.’

‘Aha, polo. En heb je gewonnen?’

Yoessoef lachte, ook al deed dat pijn aan zijn dikke lip. ‘Jazeker.’

‘Goed zo,’ zei Shirkoeh en hij kneep hem in de schouder.

Toeran kwam nu naar voren. 'Ablan wa-Sablan, oom.' De twee kusten elkaar driemaal op de wangen, zoals gebruikelijk tussen volwassen familieleden. 'Ik ben blij u te zien.'

'En ik ben blij jullie te zien, jullie allemaal,' antwoordde Shirkoeh. 'Het is alweer veel te lang geleden.'

'Ga nu naar de stallen en verzorg jullie paarden,' commandeerde Ajjoeb zijn zonen. 'Jullie oom en ik hebben ernstige zaken te bespreken.'

'Ja, vader,' antwoordde Yoessoef, net als zijn broers.

'Ik zie jullie vanavond bij het eten!' riep Shirkoeh ze na terwijl de jongens haastig de binnenhof verlieten.

De drie jongens kwamen bij de hal, maar liepen niet door naar de stallen. In plaats daarvan sloeg Toeran rechts af en opende de deur naar de woonverblijven.

'Waar ga je heen?' vroeg Selim. 'En de paarden dan?'

'De paarden komen later wel, Selim,' zei Yoessoef.

'Nadat we gehoord hebben waarover ze praten,' voegde Toeran daaraan toe.

Yoessoef deed de deur achter zich dicht en stilletjes haastten de drie zich door de hal, langs de slaapkamers en de kamer met het grote weefgetouw waarop een half afgemaakt tapijt was gespannen. Ze sloegen de hoek om en liepen zo snel ze konden door een andere gang naar een zware, houten deur. Hij stond al op een kiertje. Toeran duwde hem open en de drie jongens betraden een donkere kamer. Tegen de achtermuur lagen honderden afgeschoren schapenvachten vijf rijen dik opgestapeld. De kamer was doordrongen van hun muskusachtige geur. Deze wol was de jaarlijkse schatting van de vazallen van Yoessoefs vader en was hier opgeslagen tot hij kon worden bewerkt of verkocht, of naar Aleppo kon worden gestuurd, naar hun vaders leenheer, Noer ad-Din. De wol kwam bijna tot aan het plafond en aan het verste uiteinde van de stapel, recht tegenover de deur, waren met enige moeite twee witte voetzolen te zien.

'Wie is daar?' vroeg Toeran.

De voeten verdwenen en een seconde later kwam een gezicht tevoorschijn. Het was hun zuster Zimat. Ze was met dertien jaar de oudste van hen allemaal en al een echte vrouw. Zimat was erg mooi en dat

wist ze. Haar huid was smetteloos en had de kleur van goud zand. Ze had lang, ravenzwart haar en schitterend witte tanden die goed te zien waren nu ze lachte. 'Ik ben het,' fluisterde ze. 'Ik heb meegeluisterd.'

'Jij hoort hier niet,' zei Toeran. 'Ga weg!'

Zimat verroerde zich niet. 'Stil jij, dikke os!' siste ze hem toe. 'Straks horen ze je nog.'

'Dit soort dingen gaan vrouwen niks aan,' mopperde Toeran terwijl hij naast haar op de stapel klom. Yoessoef zag dat Toeran veel dichterbij zijn zus ging liggen dan nodig was en zich tegen haar aandrukte. Zimat wierp hem een waarschuwend blik toe en schoof weg. Yoessoef klom nu ook omhoog. De ruwe wol schuurde over zijn gezicht en armen toen hij zich omhoogtrok. Eenmaal boven kroop hij naar voren in de lage ruimte tussen de wol en het plafond en ging aan de andere kant van Zimat liggen. Ze had de luiken voor het raam een stukje opgeduwd, maar Yoessoef kon alleen een smal strookje van de vijver in de binnenhof zien, en het flakkerende licht van de toortsen dat erin werd weerspiegeld. Hij kon de stemmen van zijn vader en oom horen, maar ze waren te ver weg om te horen wat ze zeiden.

'Waar hebben ze het over?' vroeg hij aan Zimat.

'Over een of andere koning,' fluisterde ze. 'Uit een land dat Frankrijk heet.'

'Dat is het koninkrijk der Franken!' zei Yoessoef. 'Aan de andere kant van de zee.'

'Wie zijn de Franken?' vroeg Selim terwijl hij naast Yoessoef ging liggen.

Zimat rolde met haar ogen. 'Weet je dan helemaal niets? Dat zijn monsters die aan de andere kant van de zee wonen. Bloeddorstige wilden, die kinderen zoals jij opeten!'

'Stil,' zei Toeran. 'Ze komen dichterbij.'

Yoessoef spitste zijn oren. Hij hoorde zijn vader praten. 'Wanneer landen ze, en waar?'

'In Akko en Antiochië,' zei Shirkoeh. De twee mannen bleven staan en Yoessoef kon door de kier hun achterhoofden zien. 'Maar wanneer, dat weet ik niet. Misschien zijn ze zelfs al geland.'

'Hoeveel zijn het er?'

'Duizenden. Genoeg om Damascus te veroveren, en misschien zelfs Aleppo.'

‘Allah behoeve ons,’ zei Yoessoefs vader. ‘Mijn huis en bijna al mijn bezittingen zijn in Damascus. En als Aleppo valt en onze heer Noer ad-Din wordt verslagen, zijn we verloren. We hebben al twee huizen moeten verlaten, broeder. Waar moeten we dan heen?’

‘Zover zal het niet komen, *insjallah*.’

‘Als God het wil?’ vroeg Ajjoeb. ‘God heeft me al de rug toegekeerd op de dag dat Baalbek viel.’

‘Pas op je woorden, broeder. Dat is godslastering.’

De twee mannen zwegen even, maar toen hernam Shirkoeh het woord. ‘De kruistocht levert grote gevaren op, maar het is ook een kans. Noer ad-Din heeft een opdracht voor je. Als je slaagt, kom je weer bij hem in de gunst.’

‘Ik ben een en al oor, broeder. Spreek op.’

‘Ons volk is onderling verdeeld. De Fatimiden in Egypte zijn in conflict met het Abbassidenkalifaat in Bagdad. De Seltsjoeken bedreigen onze heer vanuit het noorden, terwijl emir Oenoer in Damascus een verbond heeft gesloten met de Franken. De christenen hebben onze onderlinge verdeeldheid uitgebuit om hun eigen koninkrijk te vestigen, maar als we onze rijken sluiten kunnen ze ons niet verslaan. Dankzij deze kruistocht kunnen we weer een eenheid worden. Noer ad-Din wil dat je naar Oenoer gaat en hem vertelt wat ik jou heb verteld. Haal hem ertoe over een verbond met onze heer te sluiten.’

‘Ik zal gaan, maar ik geloof niet dat Oenoer zal luisteren.’

‘Dat zal hij wel als de Franken oprukken naar zijn stad. Angst zal hem onze kant doen kiezen.’

‘Insjallah.’

‘Insjallah,’ herhaalde Shirkoeh. ‘Je moet Toeran en Yoessoef meenemen. Het is tijd dat ze kennismaken met de wereld.’

‘Toeran wel ja, maar Yoessoef is nog te jong.’

‘Misschien, maar hij heeft iets speciaals.’

‘Yoessoef?’ zei Ajjoeb schamper. ‘Hij heeft last van toevallen. Hij zal nooit een echte krijger worden.’

‘Wees daar maar niet zo zeker van.’

Yoessoef kon de rest niet verstaan, want Ajjoeb en Shirkoeh waren verder gelopen en hun stemmen vervaagden.

‘Heb je dat gehoord?’ vroeg Toeran met stralende ogen. ‘Duizenden Franken. Er komt oorlog! En ik mag mee!’

‘Ik heb het gehoord,’ antwoordde Yoessoef. ‘Vader zei dat Damascus misschien zal vallen.’

‘Je bent toch niet bang, broertje?’ vroeg Toeran op treiterende toon. Hij haalde overdreven diep adem om een van Yoessoefs toevallen na te doen. ‘Ik ben zo bang...’ – hijg – ‘... dat die enge Franken...’ – hijg – ‘... me zullen pakken.’

‘Hou op!’ commandeerde Zimat. ‘Doe niet zo kinderachtig, Toeran.’

‘Zimat!’ Het was hun moeder die riep. ‘Waar ben je? Je moet in de *mishmishiyya* roeren.’

‘Ik moet gaan.’ Zimat liet zich van de stapel wol glijden en liep snel weg.

‘Wij moeten er ook vandoor,’ zei Yoessoef. ‘Als we niet vóór het eten de paarden hebben verzorgd, geeft vader ons ervan langs.’

Yoessoef verscheen gewassen en geboend aan het avondmaal. Hij droeg een witte, katoenen kaftan met wijde mouwen die aan de uiteinden met rood draad waren geborduurd. Om zijn middel droeg hij een rode, wollen sjerp. Zijn kleren waren smetteloos, maar zijn ogen waren rood en zijn neus dik. Ibn Joemai, de Joodse arts van de familie, had hem verzorgd. De behandeling was erger geweest dan zijn verwondingen. Eerst had Ibn Joemai Yoessoefs neus rechtgezet, terwijl hij mopperde over de gevaren van het polospel. Daarna moest Yoessoef *kunnab*-bladeren roken tegen de pijn en om de zwellingen te verminderen. Hij was nog maar nauwelijks uitgerookt toen Ibn Joemai Yoessoefs neus van binnen en van buiten had ingesmeerd met een giftig uitziend zalfje dat naar rotte eieren rook. Volgens de arts zou dit middeltje infecties voorkomen. Het zou in ieder geval voorkomen dat Yoessoef van de maaltijd zou genieten.

Ter ere van hun gast was het mooiste tapijt op de vloer van de eetkamer gelegd. Het was gemaakt van zacht geitenhaar op een scheuring van wol, met rode bloempatronen en witte sterren tegen een gele achtergrond. De kamer was verder helemaal verstoken van decoraties, behalve de lage tafel die in het midden stond en waaromheen met wol gevulde kussens van saffraangele katoen lagen. Yoessoef ging op zijn plek zitten, halverwege de tafel, tegenover Selim. Rechts van hem zat Toeran, tegenover hun vader, en Shirkoeh zat aan het hoofdeinde.

Links van Yoessoef zaten Zimat en Yoessoefs moeder, Basimah. Ze was een oudere, vollere versie van Zimat en nog steeds mooi ondanks de eerste grijze haren in haar lange, zwarte haar. Normaal gesproken zou ze niet in aanwezigheid van een mannelijke gast aan tafel zijn verschenen, maar Shirkoeh was familie.

De maaltijd die Basimah en haar twee keukenmeiden ter ere van Shirkoeh hadden bereid, overtrof haar toch al zo hoge maatstaven. Knapperig, versgebakken pitabrood en een dipsaus van geroosterde aubergine met walnoten werden gevolgd door een goddelijke stoofschotel waarin abrikozen en mooie stukjes lamsvlees volmaakt met elkaar in evenwicht waren. Yoessoef zuchtte. Het was zijn lievelingsgerecht, maar dankzij Ibn Joemai smaakte alles naar rotte eieren. Yoessoef besteedde verder geen aandacht aan het eten en luisterde naar Ajjoeb en Shirkoeh, want hij wilde dolgraag weten of hij met zijn vader mee zou gaan naar Damascus. Maar terwijl de stoofschotel gevolgd werd door linzen en gebraden lamsvlees, spraken Ajjoeb en Shirkoeh alleen over alledaagse onderwerpen, zoals de oogst, de omvang van de kuddes en het tribuut van dat jaar.

Maar eindelijk, nadat de laatste schotel was afgeruimd en de bedienden kommetjes met zoet sinaasappelsap hadden gebracht als verfrissing, schraapte Yoessoefs vader zijn keel en klapte hij tweemaal in zijn handen om ieders aandacht te krijgen. 'Shirkoeh heeft verontrustend nieuws gebracht. De Franken zijn een tweede kruistocht begonnen. De koning en koningin van Frankrijk kunnen nu iedere dag aan land gaan in Antiochië. Misschien zijn ze er zelfs al.'

'Allah helpe ons!' riep Basimah uit. 'Dat betekent oorlog.'

'Dat betekent het zeker,' beaamde Shirkoeh. 'En we zullen alles op alles moeten zetten om terug te slaan. Volgens onze spionnen hebben de Franken honderden ridders met van die vervloekte strijdrossen. We zullen ieder zwaard nodig hebben dat we kunnen vinden.'

'Ik zal meevechten!' riep Yoessoef. 'Ik ben groot genoeg.'

Basimah fronste, maar Shirkoeh moest lachen om het enthousiasme van de jongen. Ajjoebs gezicht was een ondoorgrondelijk masker toen hij met zijn harde, grijze ogen naar zijn zoon keek. Yoessoef zat rechtovereind en beantwoordde de onderzoekende blik van zijn vader. Uiteindelijk knikte zijn vader. 'Ieder moet zijn steentje bijdragen. Daarom moet ik naar Damascus. Morgen ver-

trekken mijn mannen en ik naar de stad. Toeran en Yoessoef gaan met ons mee.'

Yoessoef kon zijn vreugde niet verbergen.

'Toeran en Yoessoef gaan... niet... mee!' zei Basimah. Met ieder woord steeg haar stem een octaaf. 'Je neemt mijn zonen niet mee om ze te laten afslachten door die barbaren.'

'Vrede, vrouw,' antwoordde Ajjoeb kalm en rustig. 'Je vergeet je plaats.'

'Nee, man. Jij vergeet de jouwe. Het is je plicht je zonen te beschermen, maar toch wil je ze als lammeren naar de slacht brengen. Wil je soms dat ze gevangen worden genomen en slaven worden? Dat ze tussen de ongelovigen opgroeien?'

'Onze zonen zullen niet gevangen worden genomen. Ik neem ze niet mee om te vechten, maar om ze te leren hoe oorlogen worden gevoerd. Ze moeten onze vijand leren kennen.'

'En als Damascus valt, wat dan? De Franken zijn wilden. God en genade betekenen niets voor ze. Ze kennen alleen bloed en het zwaard. Ze hebben mijn vader, mijn moeder en mijn broer vermoord. En ze...' Het schaamrood steeg haar naar de kaken en ze keek de andere kant op. 'Ze hebben vreselijke dingen gedaan. Ik kan niet toestaan dat ze mijn jongens vermoorden!'

'Als Damascus valt, zijn je zonen nergens veilig,' zei Shirkoeh vriendelijk. 'Je kunt ze niet altijd blijven beschermen, Basimah.'

Basimah wilde hem van repliek dienen, maar Ajjoeb hief zijn hand op en dwong haar te zwijgen. 'Ik zweer dat Toeran en Yoessoef niets zal overkomen. Ze zijn ook mijn zonen.'

Basimah boog het hoofd. 'Goed dan,' zuchtte ze. 'Kom, Zimat. We moeten aan de slag. Laat de mannen rustig verder praten.'

Ze stond op en nam Zimat mee, maar ze bleef even staan in de deuropening. Basimah wendde zich met tranen in haar ogen tot de mannen en zei: 'Je hebt het beloofd, Ajjoeb. Je brengt mijn kinderen heelhuids terug.'